

3 iunie – 9 iunie

Învățători mincinoși

Textul de memorat: „Sfîntește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:17)

În prima sa epistolă, Petru, în grija sa pastorală, și-a dorit să le insuflă cititorilor curaj în fața prigoanei. Nu știm exact la ce tip de persecuție a făcut referire, dar știm că biserica urma să treacă prin încercări grozave din cauza eforturilor împăraților romani de a desființa mișcarea tot mai puternică a celor care se numeau „creștini”.

Satana a lansat atacul din două părți. Din exterior, veneau persecuția, reprimarea brutală și violentă. Din interior, venea o amenințare poate și mai periculoasă. După cum în trecut evreii s-au confruntat cu profeți mincinoși, tot la fel urmașii lui Isus contemporani cu Petru urmau să se confrunte cu învățători mincinoși care aveau să strecoare în biserică „erezii nimicitoare” (2 Petru 2:1). Mai grav era că mulți aveau să-i urmeze (vers. 2).

Cu privire la ce erezii avertizează Petru? Cum a reacționat față de ele și ce lecții să ne însușim personal din avertizările sale astăzi, când ne confruntăm și noi cu amenințări din interior?

Duminică, 4 iunie – Profeți și învățători mincinoși

Noi tindem să idealizăm biserica primară, să ne gândim că în ea domneau pacea și armonia deplină. Însă impresia aceasta este greșită. Încă din vremea lui Isus, credincioșii s-au confruntat cu dificultăți, iar unele dintre ele veneau din interior (de exemplu, Iuda). După cum ne arată Noul Testament, multe probleme erau create de învățăturile greșite din mijlocul lor. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns încercările venite din afară, biserica se confrunța și cu probleme din interior. Se pare că între frații și surorile de credință nu era întotdeauna o atmosferă de pace și armonie.

În această epistolă, Petru se ocupă de câteva dintre aceste probleme.

1. Citește 2 Petru 2:1-3,10-22. Cu privire la ce lucruri avertizează Petru aici? Ce învățături greșite erau promovate în biserici?

În versetul 1, Petru ne dezvăluie, cel mai probabil, motivul pentru care Domnul l-a inspirat să scrie această epistolă. El îi avertiza pe credincioși că, după cum în trecut au existat profeți mincinoși, tot la fel, în viitor, se vor ridica învățători mincinoși. Petru le aduce acestor învățători o mulțime de acuzații, de la faptul că strecurau în biserică „erezii nimicitoare” (vers. 1) și până la faptul că îi duceau în robie pe cei creduli (vers. 19). Din modul cum scrie, deducem că ereziiile acestea erau un pericol real și înțelegem de ce le respinge atât de ferm. El nu era de părere că doctrina n-ar conta.

Observă atitudinea categorică a lui Petru față de aceste învățături false. Ce ne spune aceasta despre importanța adevărului? Cum ne putem proteja de încercările de a aduce în biserică doctrine eronate?

Luni, 5 iunie – Adevărata libertate în Hristos

2. Cu privire la ce suntem avertizați în 2 Petru 2:18-21? Ce afirmații din versetul 19 ne ajută să înțelegem mai bine motivul său de îngrijorare? Ce importanță are cuvântul „slobozenia”?

Petru îi avertizează pe cititorii săi, în limbajul cel mai categoric posibil, cu privire la pericolele învățătorilor mincinoși. În 2 Petru 2:18-21, el le atrage atenția că aceștia le vor promite libertate, dar, de fapt, îi vor conduce la robie.

Acești învățători denaturau total Evanghelia. Libertatea în Hristos trebuia să însemne eliberare din robia păcatului (Romani 6:4-6). Orice formă de așa-zisă „libertate în Hristos”, dar în care omul rămâne sclavul păcatului, este respinsă de Petru. Deși părerile cercetătorilor sunt împărțite cu privire la erezia la care face el referire aici, este evident că ea era legată de problema păcatului și de robia față de păcat.

3. Citește Ioan 8:34-36. Cum ne ajută cuvintele Domnului Isus să înțelegem subiectul abordat de Petru?

Prin ideile pe care le susțineau, învățătorii mincinoși își conduceau victimele - persoanele care Îl cunoscuseră pe Domnul Isus de curând - înapoi, la vechiul mod de viață. Ei prezentau probabil o evanghelie a harului ieftin, care lăsa în plan secundar nevoia de curăție și de sfințenie și care îi determina să redevină „robi al stricăciunii” lumii din care tocmai ieșiseră (2 Petru 2:19). În aceste condiții, nu ne mai surprinde faptul că Petru vorbește pe un ton atât de categoric împotriva acestor învățături și faptul că a atras atenția asupra consecințelor adoptării lor.

Ce crezi tu că înseamnă libertatea în Hristos? De ce anume te-a eliberat Hristos?

Marti, 6 iunie – Întoarcerea la vechile păcate

4. Ce pericole îl pândesc pe un nou-convertit la creștinism care adoptă învățături greșite? 2 Petru 2:17-22; Matei 12:43-45.

Petru era preocupat în mod deosebit de soarta celor pe care învățătorii mincinoși îi ademeneau să se întoarcă la păcatele lor de dinainte (vers. 18), învățătorii mincinoși le promiteau libertate, dar, cum subliniază el, libertatea lor era complet diferită de cea promisă de Domnul Isus urmașilor Săi.

Avertizarea lui este categorică: ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut niciodată calea neprihănirii (vers. 21) decât ca, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă la vechea viață.

Desigur, aceasta nu înseamnă că ei n-aveau nicio șansă de îndreptare, Cu toții am auzit experiențe ale unor oameni care s-au îndepărtat de Domnul și, ulterior, s-au întors. Și știm că Domnul Se bucură foarte mult când ei se întorc și îi primește cu brațele deschise (vezi Luca 15:11-32). Doar că îndepărtarea aceasta este foarte riscantă și este însoțită de lucruri neplăcute. Imaginea câinelui care se întoarce la ce a vărsat este un mod dur de a descrie această situație, dar exprimă foarte bine ideea.

Poate că Petru a repetat în mod intenționat în versetul 20 cuvintele Domnului Isus din pilda despre omul scăpat de un duh necurat (vezi Matei 12:45; Luca 11:26). Duhul necurat caută alt loc în care să se instaleze și, negăsind, se gândește să se întoarcă „în casa” de unde a plecat (Matei 12:44). Când intră în ea, o găsește goală și aranjată. Se mută înapoi în ea, aducând cu el alte câteva duhuri mai rele decât el. Atunci, spune Isus, „starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi” (vers. 45). Pericolul subliniat de Domnul Isus și de Petru este real. Proaspătul convertit trebuie să aibă grijă ca lucrurile Duhului Sfânt să ia locul vechilor lucruri care i-au stăpânit viața. Dacă nu-și schimbă modul de viață, va fi tentat să se întoarcă la vechile cărări.

Ce putem face, ca biserică, pentru membri și în special pentru membrii noi ca să-i ajutăm să crească și să-i formăm ca ucenici?

Miercuri, 7 iunie – Cum tratează Dumnezeu păcatul

Mulți oameni au observat că pasajul din Iuda, versetele 4-19, reia în linii mari mesajul din 2 Petru 2:1 - 3:7. În Scriptură, dacă un mesaj se repetă, înseamnă că este foarte important. În epistolele lor, Petru și Iuda ne transmit un adevăr important: Dumnezeu are control asupra celor răi. Apostolii nu lasă nicio urmă de îndoială asupra faptului că Dumnezeu supraveghează atent răul. El cunoaște faptele oamenilor nelegiuiți și pe cele ale îngerilor căzuți și a stabilit să fie pedepsiți în ziua judecării (2 Petru 2:9; Iuda 6).

5. Ce situații în care Dumnezeu a pedepsit răul evocă Petru pentru a accentua faptul că El tratează păcatul cu seriozitate? 2 Petru 2:1-22; 3:1-7. Compară cu Iuda 1:4-19.

Petru și Iuda prezintă trei situații în care Dumnezeu a pedepsit răul: distrugerea lumii antediluviene, distrugerea

prin foc a Sodomei și Gomorei și „legarea” îngerilor răi și păstrarea lor pentru judecată (2 Petru 2:4-6; 3:7; Iuda 1:6,7). Toate sunt legate de ideea de finalitate. Scriptura ne vorbește mult despre mila și harul lui Dumnezeu, dar și despre distrugerea finală a păcatului.

Prin ce păcate și-au atras aceste ființe o pedeapsă atât de aspră? Printre ele se numără ereziile, disprețuirea autorității, trăirea în robia păcatului, transformarea harului divin într-o îngăduință de a trăi în imoralitate, negarea lui Isus ca singur Stăpân și Domn, pângărirea trupului, rostirea de vorbe de nimic cu trufie și batjocura (2 Petru 2:1,10,18,19; Iuda 1:4,8,10).

Interesant de remarcat că, printre păcatele acestea, nu se numără actele de violență și alte atrocități oribile care ne revoltă pe noi astăzi, ci, mai degrabă, păcate subtile, care sunt uneori trecute cu vederea și în biserică. Lucrul acesta ar trebui să ne conștientizeze de marea noastră nevoie de pocăință sinceră și reformă.

Citește 2 Petru 2:12 și Iuda; versetul 10. Petru și Iuda afirmă despre cei pe care-i așteaptă distrugerea că au decăzut la nivelul unor animale „fără minte” conduse de instinct. Care sunt deosebirile dintre ei și primii oameni creați de Dumnezeu și ce se poate face pentru a evita această degradare?

Joi, 8 iunie – Alte lecții din Vechiul Testament

6. Ce alte exemple prezintă Petru când atrage atenția asupra consecințelor nelegiurii? 2 Petru 2:6-16

Prima referire biblică mai consistentă la Sodoma se găsește în Geneza 13:12,13, când Lot și Avraam au decis să se separe ca să nu fie „ceartă” între slujitorii lor. Lot a ales Valea Iordanului și „și-a întins corturile până la Sodoma”. Biblia face apoi următorul comentariu: „Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului.” Când l-a prevenit pe Avraam că intenționa să distrugă această cetate, Dumnezeu a fost de acord să n-o distrugă dacă găsea în ea zece oameni buni (Geneza 18:16-33). Dar nu s-au găsit în ea nici măcar zece oameni buni, fapt dovedit în timpul vizitei îngerilor la Lot. Cetatea a fost distrusă din motive întemeiate; au scăpat numai Lot și fiicele lui (Geneza 19:12-25).

Petru desprinde două lecții din distrugerea acestor cetăți. În primul rând, ea servește ca exemplu pentru cei nelegiuiți (2 Petru 2:6). În al doilea rând, ea demonstrează că Domnul știe să-i scape din încercare pe oamenii cucernici (vers. 7-9). În versetele care urmează, Petru notează câteva trăsături ale celor din Sodoma și Gomora: depravarea, disprețuirea autorității, îndrăzneala și încăpățânarea și batjocorirea autorității (vers. 10,11). Aceste trăsături se regăsesc și la învățătorii mincinoși și la urmașii acestora.

Un alt exemplu este Balaam (Numeri 22:1 - 24:25). El fusese tocmit de Balac, împăratul Moabului, să-i blesteme pe israeliți. Deși a ezitat la început, până la urmă a acceptat, atras de răsplata mare promisă. Pe drum, i s-a așezat împotriva îngerul Domnului și a scăpat cu viață doar datorită măgăriței care s-a ferit din calea lui. Balaam a bătut-o, dar, când i s-au deschis ochii și l-a văzut pe îngerul Domnului, a devenit conștient de greșeala lui. În final, Balaam a rostit o binecuvântare asupra lui Israel. Petru îi aseamănă cu Balaam pe cei momiți la adulter și lăcomie (2 Petru 2:14,15). Oamenii de acest fel au părăsit calea cea dreaptă.

Gândește-te la multele adevăruri care ne sunt descoperite în Biblie și în scrierile lui Ellen G. White. Mai putem spune că nu am fost avertizați?

Vineri, 9 iunie – Un gând de încheiere

Foarte frecvent îi auzim pe creștini vorbind despre „libertatea în Hristos”. Desigur, este un concept valid. A fi liber în mod real înseamnă a fi scutit de condamnarea Legii și a avea asigurarea mântuirii pe baza lucrării lui Hristos pentru noi și nu pe baza faptelor noastre. Viața lui Martin Luther, cu trecerea lui de la robie la libertate prin cunoașterea harului divin, este un bun exemplu în acest sens. Dar, cum am văzut în epistola lui Petru, acest mare adevăr poate fi denaturat. „Marele adevăr al dependenței noastre totale de Hristos pentru mântuire este foarte aproape de păcatul încumetării. Libertatea în Hristos este confundată de mii de oameni cu eliberarea de obligația de a respecta Legea; și, fiindcă Hristos a venit să ne elibereze de condamnarea Legii, mulți declară că Legea a fost desființată și cei ce o păzesc au căzut din har. Astfel, din moment ce adevărul și răstăcirea par atât de asemănătoare, mințile care nu sunt călăuzite de Duhul Sfânt vor fi convinse să accepte eroarea și, prin

aceasta, să se așeze sub puterea amăgirilor lui Satana. Când îi convinge pe oameni să accepte falsul drept adevăr, Satana are grijă să câștige omagiul lumii protestante.” - Ellen G. White, *Christ Triumphant*, p. 324

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Isaia 6-12

1. Cine este comparat cu „un brici luat cu chirie” de Domnul?
2. Care seminții din Israel „se mâncau” între ele și amândouă pe a treia?
3. Unde sunt menționate „cele patru capete ale pământului”?
4. De unde vor scoate apă cu bucurie cei din rămășița poporului?

Profeți și regi, capitolul 23

5. Câți și de unde erau oamenii care au răspuns invitației de a veni la Ierusalim să serbeze Paștele?